

Širenje

Između 1946. i 1960. Opus Dei je započeo svoj apostolat u nekoliko novih zemalja, uključujući Portugal, Italiju, Veliku Britaniju, Francusku, Irsku, SAD, Keniju i Japan.

28.11.1946.

Između 1946. i 1960. Opus Dei je započeo svoj apostolat u nekoliko novih zemalja, uključujući Portugal, Italiju, Veliku Britaniju, Francusku, Irsku, SAD, Keniju i Japan.

To su bile godine fizičke patnje. Očev dijabetes uzrokovao mu je brojne neugode. Živio je sa stalnom glavoboljom, trpio kroničnu žeđ, i previše se udebljao uz ostale probleme kao posljedice ove bolesti. Svakoga je dana primao injekciju velike doze inzulina. Ali i dalje nije gubio radost. Rado se šalio o razini šećera u svojoj krvi:

“Mislim da će me morati zvati Pater dulcissimus (‘Najsladi Otac’).”

Čini se da nije davao nikakvu važnost neizlječivoj prirodi ove bolesti.

27.travnja 1954. otac Álvaro mu je upravo dao injekciju inzulina i sjeli su za stol. Iznenada ga je Otac pitao:

“Álvaro, daj mi odrješenje.”

Otac Álvaro ga nije shvatio pa je odgovorio:

“Ali Oče, što to govorite?”

“Odrješenje!”

Videći da je zbunjen, Otac ga je počeo poticati riječima sakramenta:

“Ego te absolvo...” (“Ja te odrješujem...”)

Izgubio je svijest, pao i počeo mijenjati boje: crvena, ljubičasta, žućkasta...

Otac Álvaro mu je dao odrješenje i žurno nazvao liječnika, ali dok je liječnik stigao, Otac je već počeo dolaziti k sebi. Bio je to anafilaktički šok. Osljepio je na nekoliko sati, ali kasnije se potpuno oporavio. Iako će ga neke od posljedica bolesti pratiti i daljnji godina, više nije imao dijabetes. Liječnik je bio zaprepašten. Bolest je trajala dulje od deset godina.

Villa Tevere, kuća u Rimu

Do tada je zemljište u Rimu, u Aveniji Bruno Buozzi, postalo gradilište. Stekli su to zemljište kao i obično bez gotovo ikakvih sredstava, pouzdajući se u Božju providnost i s ohrabrivanjima različitih Kurijinih dostojanstvenika. U početku su morali živjeti u nekoj kućici na ulazu koja se zvala pensionato, a čiji su stanari iselili. Kuća je polako dobivala svoj oblik. Kuća koja, kako je rekao osnivač, nikada neće biti bogata, ali koja će biti izgrađena da traje, izrazito zbog ljubavi prema siromaštvu: Villa Tevere.

Ovo su također bile i godine širenja Djela u Europi i Americi. 1946. neki su članovi Opusa Dei počeli s radom u Portugalu, Italiji i Velikoj Britaniji. 1947. došao je red na Francusku i Irsku. Do kraja desetljeća počelo se i u Meksiku i Sjedinjenim Državama. 1950. Čile i Argentina; 1951. Kolumbija i Venezuela; 1952. Njemačka. Širenje će se nastaviti

ovim ljupkim tijekom. Do 1949. održan je ljetni tečaj formacije za prve članove iz različitih zemalja.

Djelo je pustilo snažne korijene u ovim različitim područjima, kao znak da je Božje djelo. I ljudi su počeli dolaziti u Djelo na svim tim mjestima, iz vrlo različitih kulturoloških i društvenih sredina. Nastala je potreba za efektnijom formacijom. Zbog toga, 1948., iako još uvijek sprječavan privremenim životnim okruženjem, sveti je Josemaría osnovao Rimski koledž Svetoga Križa. Tu će dolaziti članovi Djela iz cijeloga svijeta u posebno vrijeme za formaciju blizu samog srca Crkve i srca Djela.

Dana 12.prosinca 1953. osnovao je Rimski koledž Svete Marije, za žene u Opusu Dei. Otada su se tisuće muškaraca i žena školovali u tim centrima. Mnogi muškaraci koji su

tamo studirali primili su svećeničko ređenje.

Suradnici Opusa Dei

Još jedna nadolazeća inovacija tih godina bila je primiti ne-katolike kao suradnike. “S poštovanjem prema vjerskoj slobodi, od svog osnutka Opus Dei nije nikoga diskriminirao. Radi i živi sa svima jer u svakoj osobi vidi dušu koju se mora poštivati i voljeti. Ovo nisu samo prazne riječi. Naše Djelo, s dozvolom Svete Stolice, prima i ne-katolike kao suradnike, bili oni kršćani ili ne.” Zato je sveti Josemaría mogao u šali, ali s velikim poštovanjem, reći Papi Ivanu XXIII: “Nisam o ekumenizmu naučio od Vaše Svetosti,” je su ne-katolici, uključujući i ne-kršćane, već bili suradnici Djela i prije njegovog pontifikata.

U europske zemlje

Osnivač je slao svoje sinove i kćeri u različite zemlje s jednakom vjerom u Providnost s kojom je počinjao svaku aktivnost – gotovo bez ičega, kao što je Isus poslao svoje učenike. Ali slijedio je njihove korake očinskom brigom. Pošao je na duga i neugodna putovanja da bi ih posjetio i da bi pripremio teren (molitvom i susretom s Crkvenim vlastima) prije njihova dolaska. Sestra Lucia, vidjelica iz Fatime, već ga je 1945. molila da Djelo što prije započne s radom u Portugalu. Godine 1949. kardinal Faulhaber iz Münchena oduševljeno ga je primio moleći da Opus Dei počne u Njemačkoj. Isti se prizor ponavljao u Zurichu, Baselu, Bonnu, Cologni, Parizu, Amsterdamu, Louvainu i drugim gradovima. Stigao je u Beč u vrijeme u kojem je još uvijek bila normalna stvar vidjeti sovjetske vojnike na ulicama. Tamo u austrijskom glavnom gradu počeo je moliti Sancta Maria, Stella Orientis, filios tuos adiuva! (“Sveta Marijo,

Zvijezdo Istoka, pomози svojoj djeci!”), misleći na one zemlje koje su nakon Drugog svjetskog rata ostale pod komunističkom upravom.

Putovao je u zastarjelom i lošem automobilu cestama još razorenim od prethodnog rata, ali svoje je suputnike razveseljavao pjevanjem i veselim razgovorima. Često se i glasno molio u autu komentirajući Gospodinove riječi: “Izabrao sam vas da idete i rod donosite i rod vaš da ostane.” Posjeti svetištima naše Gospe bili su standardni elementi putovanja.

1950.-ih i 1960.-ih godina odlazio je u Englesku provesti nekoliko tjedana preko ljeta. U tu je naciju polagao posebne nade zbog njezine sveučilišne tradicije i zbog njezinog eminentnog položaja u svijetu. “Engleska je prekrasno mjesto,” napisao je. “Ako nam pomognete, neprestano ćemo raditi na ovim

križanjima svijeta: moliti i radosno prikazivati mala mrtvljenja.”

U kolovozu 1958. šetao je Londonom razgledavajući brojne moćne institucije građene stoljećima. Kako će biti moguće ovamo donijeti svjetlo Isusa Krista? Duh Djela? Je li ovaj tijek ljudi svih rasa i nacija uistinu kršćanski? Činilo se kao da se sve tek mora obaviti, i osjetio je sveukupni teret svoje slabosti.

“Ne mogu, Gospodine, ne mogu!”

Ali Bog mu je dopustio shvatiti, “Ti ne možeš, ali Ja mogu.”

Jedan dan u Rimu

Unatoč brojnosti, ovi izleti su uvijek bili kratki. Nije se želio previše udaljiti od sjedišta Opusa Dei. Dane je najvećim dijelom provodio u molitvi, u preispitivanju apostolskih planova, u formiranju svojih sinova i kćeri. Njegov uobičajeni raspored

nije se mnogo mijenjao tijekom svih tih godina u Rimu. Uredan po prirodi jednako kao i po navici, znao je kako umnožiti svoje vrijeme. Ustajao je rano ujutro, pola sata razmatrao s grupom svojih sinova, slavio sv. Misu – središnji događaj i korijen ne samo svog dana, nego i svog života.

Tijekom doručka koji je čak i prema europskim standardima bio štedljiv, bacio bi pogled na novine; to vrijeme je postalo, paradoksalno, intenzivna veza s Bogom, puna zahvaljivanja i popravljanja.

Tada bi, skupa s ocem Álvaroom, generalnim tajnikom Opusa Dei, počeo raditi na uobičajenim pitanjima vezanim za upravljanje Opusom Dei. Novosti, konzultacije, apostolski planovi slijevali su se iz cijeloga svijeta, a osnivač je imao čvrsto pravilo da ne bude jedini koji drži stvari.

Krajem jutra često je primao posjetitelje koji su tražili njegovu molitvu, njegov savjet i njegovu naklonost. Ljudi iz cijeloga svijeta, bili oni članovi Djela ili ne, dolazili su ga vidjeti. I svi su odlazili ohrabreni. Nakon ručka oko podneva, jednostavnog i oskudnog, opuštao se sastajući se i neformalno razgovarajući sa svojim najbližim suradnicima ili studentima rimskog sveučilišta. Tada bi se vraćao radu, molitvi, moljenju Krunice, učenju i pisanju.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/sirenje/](https://opusdei.org/hr-hr/article/sirenje/) (14.03.2026.)